

● ЦЕ ПОТРІБНО НАЩАДКАМ

ЗІБРАТИ ДОЛІ ЛЮДСЬКІ

За дев'ять років, що ми нули після аварії на Чорнобильській атомній станції, річка Прип'ять принесла немало води. Та з нею у вічність не відійшли непрохані радіаційні проблеми. Вирішення їх ще довго нуртуватиме розум учених, які працюють у 30-кілометровій зоні і навколо неї, трудівників організацій, які постійно несуть нелегку ношу вахтовиків. І роблять це у непростих, екстремальних умовах, не шкодуючи сил, знань, здоров'я.

Їх долі непрості. У кожного склалося «чорнобильське» життя по-різному. Та єднає їх невидима єдина сила — Чорнобиль. Зібрати ці долі восдино (у формі розповідей, спогадів, фотографій, інших матеріалів), створити такий осередок спілкування і єднання трудівників зони і намагається відділ соціального розвитку НВО «Прип'ять». Він у числі перших вийшов на суд громадськості з такою ідеєю і разом з працівниками відділів кадрів організацій об'єднання почав у цьому на-

прямку відповідну роботу. Вже складаються плани на кожну організацію, у яких відображена її діяльність від 1986 року по нинішній час.

Певне місце в музеї планується відвести людям, які беруть участь у ЛНА з перших її днів. Без перебільшення можна сказати: Воно багате різними подіями, якими, явищами, які відбулись тут з давніх-давен. У цьому напрямку планується активна співпраця з засновниками музею з дослідниками історико-архітектурної експедиції НАН України, що працює в зоні ЧАЕС, відчувати повну ні підтримку один одного.

Багатоох з «першопрохідців» Чорнобиля вже немає серед нас. Статистика вутича. Багато нинішніх

працівників зони будували його, були відповідальними за спорудження житлових масивів, об'єктів соціально-культурного призначення. Та це не значить, що вони займались лише «опікуномством» цих об'єктів. Доводилось «вибивати» по всьому Союзу обладнання для лікарні, шкіл, що здавались в експлуатацію в надзвичайно стислі строки. Це теж своєрідна історія і вона повинна дійти до наступних поколінь.

Літописцем історії краю є й газета «Вісник Чорнобиля». Багато публікацій можуть послужити цікавими експонатами. Це—розповіді про учасників ЛНА, проведення робіт в усіх підрозділах зони, матеріали про мужніх і сильних духом людей.

Але чи не стане музей острівком, пронизаним тільки чорною фарбою Чорнобильської катастрофи? Вона все-таки приборкується. І вже є перші паростки відродження краю,

[Закінчення на 2 стор.]

Зібрати долі людські

[Закінчення.]

Початок на 1 стор.]

природи, землі. Звичайно, це не означає, що завтра в Чорнобиль повернуться люди, і в ньому завирує повнокровне життя... Та хочеться вірити, що так воно і буде.

Тож недарма на базі музею планується відкриття інтелектуального клубу, який поки що носить уявну назву «клуб 26». У Чорнобилі, Прип'яті працює стільки цікавих особистостей, що мовчати про них — гріх перед нащадками. А це — і поети, і барди, і художники... Перші експонати вже представлені етюдами і натюрмортами, поетичними творами і піснями.

А який найцінніший експонат у майбутньому музеї? У грошовому виразі ще можна оцінити спеціалістам картини й ікони, що зберігаються у сховищах (деякі з них потрібно «від-

мити» від радіації), а от у моральному — ні! Не можна ділити їх на дорогі й дешеві. Бо тут, у зоні, всі вони коштують надто дорого, навіть ціною життя.

...Різні думки доводилось чути про відкриття музею в зоні. Дехто із задоволенням відзначає, що врешті-решт ми почали робити потрібну справу, створюючи літопис ліквідації наслідків аварії на ЧАЕС. Він ще послугує в майбутньому. Та й у всій Україні поки що є кілька чорнобильських музеїв. Є й інші роздуми з цього приводу: що в зоні його організувати не треба, а перенести в Славутич або Іванків: хто, мовляв, приїде в Чорнобиль відвідувати його?! І та, й інша думки — правомірні. Та де б музей не організували, він буде надбанням багатьох тисяч людей, кому рідний і близький Чорнобиль.

Катерина ВОЛОВИК.